

до насита, после се облѣче и се изправи на прага. Главата му бѣше лека и бистра. Дворѣтъ, бухна-литѣ въ южна зеленина дървета, червенитѣ стрѣхи на околнитѣ кѣщурки, та дори и локвата всрѣдъ двора му се радваха. И той имъ се радваше, като на стари другари, които наново се срѣщатъ.

Намина къмъ фабриката. Тя бѣше затворена, нѣмаше нищо ново. После отиде къмъ пристанището, но Киро още не бѣше дошелъ. Бѣше рано. Една моторница замина съ недѣлни туристи къмъ Ропотамо. Въ друга се накачи нѣкакво безкрайно голѣмо семейство и отплува за Несебъръ. Деньтъ бѣше чудесенъ. Хората бѣха разгърдени. Морето бѣше топло и всички бързаха да надзъртатъ въ него.

Киро закѣснѣ.

Марта го изпревари, тя дойде много преди десетъ часа.

Разтревожена и бледна, тя тичешкомъ стигна при своя приятель и му заговори:

— Днесъ получихъ писмо отъ Братислава. Богдане, да идемъ да ми го прочетатъ. Богдане...

Забързаха къмъ транспортното дружество. Когато подаде писмото на секретаря, ржцетѣ ѝ треперѣха.

„Малка, скжпа Марта“, — пишеше чехчето. — „Когато четешъ това писмо, азъ вече ще съмъ на пътъ презъ Русе за Варна и оттамъ за Созополъ. Откакъ решихъ да тръгна, се преобразихъ, а и господарѣтъ, при когото съмъ продавачъ, ме пушна по-рано отъ другитѣ. Изглежда, че много, много обичамъ и тебъ, и родния ти градецъ. Твой Свето-славъ“.

Така пишеше чехчето.